



ע"פ 6232/19 - אדם בן מיכאל נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 6232/19

לפני: כבוד השופט י' וילנר

המערער: אדם בן מיכאל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים
בצ"א 71503-01-18, מיום 5.9.2019, שניתנה על
ידי כב' השופטת ת' בר-אשר

תאריך הישיבה: כ"א בכסלו התש"ף (19.12.2019)

בשם המערער: עו"ד איתן להמן; עו"ד דוד בהום

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר; עו"ד יעל איגרא

פסק-דין

1. בדיון שהתקיים לפניי ביום 19.12.2019 הגיעו הצדדים להסכמה לפיה בית המשפט יקבע את הסכום הנוסף אשר ישוחרר למערער לצורך הותרת אמצעי מחיה סבירים (בהתאם לסעיף 36ג(ב) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973).

2. לאחר שעיינתי במסמכים הרלוונטיים ושמעתי את טענות הצדדים, אני מורה כי מתוך הסכום אשר חולט על-ידי המשיבה ישוחרר למערער סכום בסך של 4,000 ש"ח מדי חודש, וזאת לתקופה של שישה חודשים החל מחודש ינואר 2020. בתום התקופה האמורה, ישוב בית המשפט המחוזי ויבחן את צרכי המערער ובני משפחתו. בקביעת הסכום



האמור הבאתי בחשבון, בין היתר, את גובה הכנסתו החודשית של המערער (כ-7,000 ש"ח); את תקבולי דמי שכירות וקצבאות ביטוח לאומי; את החזרי המשכנתא בו נושא המערער (כ-5,000 ש"ח מדי חודש); מספר בני המשפחה הסמוכים על שולחנו (שמונה נפשות); מצבה של רעיית המערער המצויה כעת בחודש התשיעי להריונה וכמו גם את הצפי לשובה לעבודה; וכן, את הסכום הכולל אשר חולט (5.5 מיליון ש"ח).

3. במסגרת הדיון שהתקיים לפניי, טען המערער כי בית המשפט המחוזי לא נתן דעתו בהחלטתו מושא הערעור לטענתו לפיה בקביעת היקף החילוט יש להתייחס לסכומים אשר התקבלו בפועל אצל המערער, וזאת במובחן מכספי הימורים וירטואליים אשר לא הגיעו לכדי מימוש. לפיכך, ביקש המערער להורות על החזרת הדיון לבית המשפט המחוזי על-מנת שיכריע בטענה האמורה.

עיינתי בפרוטוקול הדיון שהתקיים ביום 21.10.2018 בבית המשפט המחוזי, אליו הפנה המערער (עמודים 41-42). אמנם, במסגרת הדיון האמור העלה המערער את הטענה לפיה לצורך בקשת החילוט הזמני "לא ניתן כלל להתחשב" בסכומים אשר לא התקבלו אצלו בפועל והיו בגדר "הימורים בעולם הווירטואלי" שלא הגיעו לכדי מימוש. ואולם, הטענה נטענה בעלמא, ללא תימוכין רלוונטיים הנדרשים על-מנת לבססה, ובהיעדר פירוט של הסכומים הרלוונטיים הנגזרים ממנה, וכמו גם של אופן חישובם (אציין כי ע"פ 8312/17 בנימין נ' מדינת ישראל (17.4.2018) עליו נסמך המערער, עוסק בשאלת הסמכות לחלט מאדם רכוש בשווי פירות העבירה שעה שהללו מעולם לא הגיעו לידיו, ועל כן כלל אינו רלוונטי לענייננו).

משכך, לא ראיתי הצדקה להורות על השבת הדיון לבית המשפט המחוזי על-מנת שישלים את פסק דינו ויידרש לטענה האמורה. מובן כי אין בכך כדי למנוע בעתיד מן המערער לשוב ולפנות בבית המשפט המחוזי ככל שיחול שינוי נסיבות, וכי טענתו זו של המערער שמורה לו במסגרת ההליך העיקרי.

4. סוף דבר: הערעור מתקבל באופן חלקי, כמפורט לעיל בפסקה 2.

ניתן היום, י"א בטבת התש"ף (8.1.2020).

ש ו פ ט ת